

La dona samaritana

Quan la samaritana va descobrir que s'enfrontava a un profeta, va voler conèixer qüestions espirituals: l'adoració i va deixar les seves necessitats personals en segon pla.

La dona samaritana

“La dona li va dir: Senyor, veig que ets profeta!” (Joan 4:19)

Introducció

L'evangelista Joan va registrar que tot el que va escriure tenia la intenció de fer creure als seus lectors que Jesús era el Crist, el Fill del Déu viu i, en creure, tenir vida en abundància.

“Aquests, però, van ser escrits perquè creguéssiu que Jesús és el Crist, el Fill de Déu, i que, creient, tingueu vida en el seu nom” (Joan 20:31).

En particular, hi ha elements a la història de la samaritana que demostren que Crist és el Fill del Déu viu, el Fill de David promès a les Escripures.

L'evangelista Joan va deixar constància que quan Jesús va trobar que els fariseus havien sentit que feia molts miracles i que batejava molt més que Joan Baptista, va deixar Judea i va anar a Galilea (Joan 4: 2-3), i això va haver de passar a través de Samaria (Lluc 17:11).

Jesús va anar a una ciutat de Samaria anomenada Sicar, el territori de la qual era una finca que Jacob va donar al seu

fill Josep (Joan 4: 5). El lloc on Jesús va anar a Sicar tenia un pou forat per Jacob.

L'evangelista destaca la humanitat de Jesús descrivint el cansament, la fam i la set. Quan esmentem que els seus deixebles van anar a comprar menjar, ens fa comprendre que Jesús necessita menjar, que es va asseure perquè estava cansat i, quan es demana aigua a la samaritana, s'entén que tenia set.

Tot i que l'enfocament de l'evangelista no es va centrar en demostrar que el Senyor Jesús tenia set d'aigua, ja que el que es va fer evident era la seva necessitat d'anunciar les bones notícies del regne a les dones, és clar que Jesús va venir en la carn (1Jo 4: 2-3 i 2 Joan 1: 7).

Jesús es va asseure al pou de Jacob, prop de la sisena hora (migdia) (Joan 4: 6, 8), quan una samaritana arriba a la font per treure aigua (nomenar algú amb el nom de la ciutat era deshonorós, perquè demostrava que aquest individu no pertanyia a la comunitat d'Israel), i el Mestre se li va dirigir dient-li:

– Dóna'm de beure (Joan 4: 7).

L'actitud del Senyor cap al samarità (demandar aigua) va fer palès el que els homes i les dones nobles tenen més nobles: la raó, el raonament (Job 32: 8).

La dona deu haver fet una pregunta basada en un ampli coneixement previ. No va formular el pensament més brillant de la humanitat, però va plantejar una pregunta important per a aquella dona i la seva gent:

– Com, sent jueu, em demaneu que begui de mi, que sóc una samaritana? (Joan 4: 9).

Els samaritans van ser discriminats pels jueus, però Jesús, tot i ser jueu, no va donar importància a aquest tema, però la

dona va complir molt bé el seu propòsit en aquell moment.

En la pregunta, la dona destaca que era una dona i alhora samaritana, és a dir, que hi havia un doble impediment per a aquell home que, pel que sembla, hauria de ser més un jueu gelós de la seva religiositat.

Moltes preguntes van sorgir al cap del samarità, ja que Jesús ignorava les pràctiques i les regles relatives al judaisme quan demanava aigua. – No es va adonar que sóc una dona i un samarità? Beurà l'aigua que li dono sense por de contaminar-se?

El do de Déu

Després de despertar el raonament del samarità, Jesús estimula encara més l'interès de la dona:

– Si coneixeu el do de Déu, i qui és aquell que us diu: Doneu-me de beure, li demanaríeu i ell us donaria aigua viva.

La samaritana no va arribar immediatament a l'excel·lència de les paraules de Crist, perquè no tenia experiència en la veritat

“Però el sostre sòlid és per als perfectes, que, per costum, tenen els sentits exercits per discernir tant el bé com el mal” (Heb 5:14).

Si la samaritana tingués una ment exercida, realment no faria la pregunta:

– Senyor, no tens res a portar amb tu, i el pou és profund; on tens, doncs, aigua viva?

Segons l'argument, es pot veure que la samaritana es centra en la impossibilitat d'arribar a l'aigua sense els mitjans

necessaris, però no va contestar el que Jesús va dir sobre tenir aigua viva.

Sense considerar l'argument inicial de Jesús sobre el do de Déu, va analitzar:

– Ets més gran que el nostre pare Jacob, que ens va donar el pou, bevent-ne ell mateix, els seus fills i el seu bestiar?

Oferir una alternativa d'aigua diferent de l'aigua del pou de Jacob va fer semblar al samarità que aquell jueu desconegut era, com a mínim, presumtuós, ja que es va situar en una posició superior a la de Jacob, que va deixar el pou com a llegat als seus fills i, que en aquell moment proporcionava la necessitat de molts samaritans.

Les següents preguntes necessiten respostes:

– No cal treure aigua i el pou és profund! On tens aigua viva?

Però Jesús treballava perquè la "paraula" d'aquesta dona fos despertada per la paraula de Déu, perquè la seva proposta va fer saber que Ell era, de fet, superior al mateix pare Jacob.

Va ser en aquest moment quan la samaritana no tenia coneixement perquè, si sabés qui era Jesús, coneixeria simultàniament el do de Déu, perquè Crist és el do de Déu.

Si sabés qui preguntava: – Dóna'm de beure, Sabria que era més gran que el pare Jacob, sabria que Crist era el descendent promès d'Abraham en el qual serien beneïdes totes les famílies de la terra (Gn. 28:14).

Si sabés qui era el Crist, veuria que a través de l'aigua que Crist oferia, de fet i per llei es convertiria en un dels fills d'Abraham. Si coneixés Crist, veuria que els fills segons la carn no són fills d'Abraham, sinó fills de la Fe, els descendents de l'últim Adam (Crist) que es manifestava al

món (Gàl 3:26). -29; Rom. 9: 8).

Si coneixés Crist, veuria que, tot i que formava part de l'últim, podria formar part del primer, perquè a través del Descendent és possible que tots els pobles siguin beneïts com el creient Abraham (Mt 19:30).

Si coneixés aquell que va demanar una beguda i que li oferia aigua viva, veuria que Ell és el do de Déu, perquè és Crist qui dóna vida al món (Joan 1: 4). Ella veuria que Ell és el gran sacerdot segons l'ordre de Melquisedec, pel qual tots els homes, de qualsevol tribu o idioma, poden oferir regals i ser acceptats per Déu.

“Vau pujar a l'altura, va fer presoner captiu, va rebre regals per als homes i fins i tot per als rebels perquè el Senyor Déu habités entre ells” (Sal 68:18).

Déu va donar testimoni de l'ofrena (regals) que Abel havia ofert a causa de qui ascendiria i prendria captivitat el capellà, el gran sacerdot format per Déu sense principi i fi (etern) del dia (Heb 7: 3), que va oferir a si mateix com un xai immaculat a Déu, i només per ell els homes són acceptats per Déu (Heb 7:25).

Necessitats diàries

La pregunta de la dona:

– Ets més gran que el nostre pare Jacob? era pertinent, però, encara no li permetia identificar qui era aquell home que va demanar aigua a la font de Jacob i, al mateix temps, va oferir aigua viva

– “Qui beu aquesta aigua tornarà a tenir set; Però qui beu l'aigua que li dono mai tindrà set, perquè l'aigua que li dono es convertirà en una font d'aigua en aquell que salti

a la vida eterna" (Joan 4:14).

Sorprèn que la samaritana, que va tenir un pensament elaborat quan es va adonar que Jesús li donava a entendre que era més gran que el pare Jacob, va acceptar la seva proposta, que tenia aigua que li impediria tenir set, tot i que us demanava aigua pou de Jacob.

La proposta de Jesús era clara:

– “Qui beu l’aigua que li dono mai tindrà set”, i per a què volia aigua, si tenia aigua superior?

La dona estava interessada en l’oferta de Jesús, però la seva comprensió es desdibuixava.

Què va fer que la dona volgués l’aigua que Jesús li va oferir, tot i que el Mestre tenia set?

La resposta es troba a la sol·licitud del samarità:

– Senyor, dóna’m aquesta aigua perquè no torni a tenir set i no vingui aquí a dibuixar-la.

Avui en dia és quasi inimaginable el treball que aquella dona va haver d’adquirir una mica d’aigua. Era la sisena hora quan la dona anava a buscar aigua per proveir-se de les seves necessitats bàsiques.

Tot i que en els nostres dies el que molts entenen per bàsic i essencial és diferent del que necessitava aquella dona, és possible mesurar quant el que l’home entén com a raonament fangós essencial. Si el que és essencial compromet la comprensió del que es proposa a l’evangeli, què passa amb els assumptes d’aquesta vida?

Un home que la samaritana desconeixia va demanar aigua i ara li va oferir aigües amb propietats inimaginables: passaria la set per deixar de beure aigua.

Quan la dona va mostrar interès per l'aigua viva, Jesús va dir:

– Vés, truca al teu marit i vine aquí. La dona va respondre:

– No tinc marit. Jesús va respondre:

– Has dit bé: no tinc marit; Perquè teníeu cinc marits i el que teniu ara no és el vostre marit; això ho vas dir amb veritat.

Tingueu en compte que Jesús no va emetre un judici de valors sobre la condició de la dona, perquè Ell mateix va dir que no jutja ningú segons la carn, ja que no va venir a jutjar el món, sinó a salvar (Joan 8:15; Joan 12:47).

En aquest moment, la dona va reconèixer Jesús com a profeta: – Senyor, veig que ets profeta! És interessant que la samaritana reconegués aquell jueu com a profeta al mateix temps i, al mateix temps, sorprenentment, fes la següent pregunta: – Els nostres pares van adorar aquesta muntanya i diuen que Jerusalem és el lloc per adorar.

Quan la samaritana va descobrir que Crist era un profeta, va deixar de banda les seves necessitats bàsiques i va començar a investigar sobre el lloc de culte.

Com a samaritana, coneixia molt bé la història que va portar els jueus a no comunicar-se amb els samaritans. El llibre d'Esdras conté un dels malentesos existents entre jueus i samaritans perquè els jueus no van permetre als samaritans ajudar a construir el segon temple sota l'ordre de Cir (Ed 4: 1-24), i la sedició va començar perquè el rei de Assíria va instal·lar a les ciutats de Samaria gent procedent de Babilònia que va venir a habitar la regió, en substitució del poble d'Israel que prèviament era pres captiu i que va adoptar la religió jueva (2Re 17:24 comp. Ed 4: 2 i 9-10).

La qüestió de la ubicació de la era (culte) era mil·lenària i, davant un profeta, les seves baralles diàries ja no són importants, perquè l'oportunitat era única: descobrir el lloc de culte i com adorar.

És curiós saber quina seria la reacció, en els nostres dies, si un cristià descobrís que era davant un profeta? Quines serien les preguntes per a algú que es presentés com a profeta?

Imagino que si els cristians actuals trobessin un profeta, les preguntes serien: – Quan compraré la meva casa? Quan tindrè el meu cotxe? Quan em casaré? Amb qui em casaré? El meu fill serà home o dona? Quan pagaré els meus deutes? Em faré ric? Etc.

Però quan la samaritana va descobrir que estava davant d'un profeta, va voler saber sobre qüestions espirituals, deixant les seves necessitats terrestres en un segon pla. No era important saber si tindria marit o si deixaria de caminar cap al pou de Jacob per treure aigua. Ara, la qüestió del lloc de culte feia generacions que existia i era una oportunitat que no podia faltar.

Amb la declaració:

– Veig que ets profeta! podem considerar que la dona va entendre el que realment passava.

A diferència d'altres jueus que estaven fixats en la seva religiositat, legalisme i ritualisme, els profetes d'Israel no eren jueus lligats a aquests vincles.

Era com dir: – Ah, ara ho entenc! Ets com Elies i Eliseu, profetes que no van ser suplicats amb altres pobles, ja que tots dos van anar a altres nacions i fins i tot van entrar a casa d'òrfens, vídues, etc. Només com a profeta per comunicar-se amb una samaritana, ja que Elies va anar a casa d'una vídua que vivia a Sarepta, a les terres de Sidó, i li va demanar aigua per beure:

– “Porta’m, et demano, una mica d’aigua per beure en un gerro” (1Re 17:10).

Eliseu, al seu torn, va utilitzar allò que li ofería una dona rica que vivia a la ciutat de Sunem, que va rebre el mateix nom del nom de la ciutat com va ser el cas de la dona samaritana (2 Reis 4: 8).

És extremadament important analitzar la història de Nicodem en comparació amb la de la samaritana, perquè davant Déu un home amb totes les qualitats morals i intel·lectuals, com era el cas de Nicodem, és igual a algú sense cap mèrit, com va ser el cas del samarità dona.

Culte

Va ser llavors quan Jesús va respondre:

– Dona, creu-me que arribarà l’hora en què ni en aquesta muntanya ni a Jerusalem adorareu el Pare.

Jesús va ensenyar a la samaritana que havia arribat el moment, perquè l’adoració ja no estava lligada a una muntanya, ja fos la muntanya de Jerusalem o la de Samaria.

Jesús va demanar a la samaritana que cregués en ell i que seguís el seu ensenyament

– “Dona, creieu-me ...” (v. 21). A continuació, aborda una pregunta comuna a jueus i samaritans:

– “Adores allò que no saps; ens encanta el que sabem perquè la salvació ve dels jueus ”.

Tot i que els samaritans van entendre que adoraven Déu, no obstant això, l’adoraven sense conèixer-lo. La condició dels samaritans és la que l’apòstol Pau va retratar als cristians d’Efes:

“Recordeu, doncs, que abans vàreu ser gentils en la carn i que eren anomenats incircuncisió pels que eren en la carn, anomenats circumcisió fets per la mà dels homes; Que en aquell moment estaves sense Crist, separat de la comunitat d'Israel i estranys a les aliances de la promesa, sense esperança, i sense Déu al món” (Ef 2,11-12).

Tenir la voluntat d'adorar Déu no confereix a l'home la condició de veritable adorador, perquè els jueus també veneraven i veneraven allò que sabien, ja que la salvació prové dels jueus (Joan 4:22), però, aquesta adoració no era espiritual i en veritat (v. 23). Els profetes van protestar per aquest fet:

“Perquè el Senyor ha dit: “Aquest poble s'acosta a mi, amb la seva boca i amb els seus llavis, honra'm, però el seu cor s'allunya de mi, i el seu temor per mi consisteix només en manaments d'homes. que se li va instruir” (Is 29:13).

L'afirmació de Jesús és igual a jueus i samaritans, ja que tots dos creien que adoraven Déu, però, el seu culte era una cosa que només provenia de la boca, però que s'allunyava dels 'ronyons'.

“Els heu plantat i van arrelar; creixen, també donen fruits; ets a la boca, però lluny dels teus ronyons ” (Jer 12: 2).

Jesús presenta el veritable concepte d'adoració quan diu:

– “Però arriba l'hora i és ara, quan els veritables adoradors adoraran el Pare amb esperit i veritat; perquè el Pare busca els qui l'adoren” (v. 23).

L'adoració de Déu només és possible en esperit i en veritat, a diferència de l'adoració amb els llavis, que es refereix a un “acostament” a Déu només amb els llavis, té una aparença, no obstant això, el cor roman alienat de Déu.

Què busca el Pare? Veritables adoradors, és a dir, aquells que adoren amb esperit i veritat. Segons les Escripures, els ulls de Déu busquen els justos, els fidels a la superfície de la terra, perquè només els que caminen pel camí recte el poden servir “Els meus ulls es fixaran en els fidels de la terra perquè s’asseguin amb mi; qui camina per un camí recte em servirà ” (Sal 101: 6), que contrasta amb la condició del poble d’Israel:

“Tot i això em busquen cada dia, gaudeixen de conèixer els meus camins, com un poble que fa justícia i no deixa el dret del seu Déu; em demanen els drets de justícia i es complau en arribar a Déu” (Isa 58: 2).

És a dir, Déu és proper als que el criden, però, a aquells que el criden en la veritat

“El Senyor és a prop de tots els qui el criden, de tots els que el criden en veritat” (Sal 145: 18). Només invocant Déu “en veritat” es trenca l’enemistat i es restableix la confraria fins al punt que l’home s’instal·la amb Déu

“I ens va ressuscitar amb ell i ens va fer seure als llocs celestials, en Crist Jesús” (Ef. 2: 6).

Com cridar Déu en la veritat? Entrant per la porta de la justícia. Només aquells que entren a la porta de la justícia obtenen una veritable lloança a Déu (Sl 118: 19). Només els qui entren a la porta del Senyor són fidels i justos (Sl 118: 20), i només en aquests, els ulls del Senyor.

Jesús deixa clar que: – “Déu és un esperit, i és important que els que l’adoren l’adorin en esperit i en veritat”, per què Déu és esperit i Jesús afegeix que les paraules que va dir són esperit i vida (Joan 7:63), per tant, per adorar en esperit i en veritat, és necessari que l’home neixi de l’aigua i de l’Esperit (Joan 3: 5), que neixi de les paraules de Crist.

La certesa de la dona samaritana

Tot i la necessitat diària d'haver de buscar aigua, cosa que indicava l'estat humil de la dona, ja que no tenia esclau, tenia esperança. Tot i no pertànyer a la comunitat israeliana, estava segura:

– Sé que ve el Messies (que es diu el Crist); quan vingui, ens ho anunciarà tot.

D'on va sorgir aquesta certesa? Ara, aquesta garantia provenia de les Escriptures. La seva confiança era ferma, ja que no esperava tenir un pou privat ni un marit propi. Les Escriptures no prometien millores econòmiques ni familiars, però indicaven que Crist, el mediador entre Déu i els homes, vindria i que faria conèixer als homes tot allò que pertany al regne de Déu.

En vista de la confiança de la dona en les Escriptures, Jesús es revela: – Sóc, et parlo! Per què es va revelar Jesús a aquella dona, si en altres passatges bíblics dirigeix □□als seus deixebles que no revelin a ningú que Ell era el Crist? (Mt 16:20) Perquè la veritable confessió és la que prové del testimoni que donen les Escriptures sobre Crist (Joan 5:32 i 39), i no dels signes miraculosos (Joan 1:50; Joan 6:30).

En aquell moment, els deixebles van arribar i van quedar perplexos que Crist parlés amb una dona

“I en això van venir els seus deixebles i es van sorprendre que parlés amb una dona; però ningú no li va dir: Quines preguntes? o: Per què parles amb ella? “ (v. 27).

La samaritana va abandonar la seva intenció i va córrer cap a la ciutat i va demanar als homes que investigessin si el jueu de la font de Jacob era el Crist

“Llavors la dona va deixar el pot i va anar a la ciutat i va dir a aquells homes:“ Vine a veure un home que m'ha

explicat tot el que he fet. No és aquest el Crist? ” (P. 28 i 29)

Com que una dona en aquella època era ciutadana de segona classe, no va imposar la seva creença, sinó que va instar els homes a anar a Jesús i a analitzar les seves paraules. La gent de la ciutat va marxar i es va dirigir a Crist “Així que van deixar la ciutat i se’n van anar” (v. 30).

De nou es van fer evidents les marques d’un veritable profeta: “I se’n van ofendre. Però Jesús els va dir: “No hi ha cap profeta sense honor, excepte al seu país i a casa seva” (Mt 13:57). Entre els estrangers, Jesús va ser honrat com a profeta, diferent de la seva terra natal i de la seva llar (Mt 13:54).

Els deixebles van pregar al Mestre:

- Rabí, menja. Jesús els va respondre:
- Tinc menjar per menjar que no coneixeu.

La seva concepció encara se centrava en les necessitats humanes. Va ser llavors quan Jesús els va declarar que tenia “gana” de fer la voluntat del seu Pare i de fer la seva feina. Quina feina seria? La resposta es troba a Joan 6, vers 29:

- “Aquesta és obra de Déu: creieu en aquell a qui va enviar”.

Mentre els seus deixebles sabien llegir els temps en què aquest món es va plantar i collir (Joan 4:34), Jesús estava “veient” els camps blancs per a la collita del Pare. rebent els seus sous al món i la collita per a la vida eterna ja havia començat, i tant el sembrador com el segador es van alegrar de la feina feta (v. 36).

Jesús cita una dita: – “Un és el sembrador i l’altre el segador” (v. 37), i adverteix els seus deixebles que se’ls va encarregar collir en camps que no treballaven (v. 38). Quins

camps són aquests? Ara els camps que Jesús va veure preparats per a collir eren els gentils. Mai havien treballat entre els gentils, ara se'ls va encarregar treballar entre els gentils, com altres ja havien fet aquest misteri, és a dir, alguns profetes com Elies i Eliseu havien anat als gentils prefigurant la missió que havien de complir (v. 38).

A causa del testimoni de la dona, que va dir:

– Em va dir tot el que he fet, molts dels samaritans creien en Crist. M'agrada? Perquè va dir:

– Em va dir tot el que he fet, Jesús va anar a (els samaritans) i es va quedar amb ells dos dies, i van creure en ell a causa de la seva paraules (Joan 4:41).

No van creure en Crist només pel testimoni de la dona, sinó que van creure perquè, en sentir Crist anunciar-los el regne del cel, van creure que Ell realment era el Salvador del món (Joan 4:42).

Distorsions

Tot i que el propòsit de les Escripures i de Crist era que els homes creguessin que Ell és el Salvador del món, l'Anyell de Déu que treu el pecat del món, etc., en els nostres dies hi ha diferents tipus d'evangelis que no promouen la veritable obra de Déu, és a dir: que els homes creguin en Crist com a enviat de Déu.

La seva esperança no és que el món vindrà, en el qual Crist vindrà i prendrà aquells que creguin amb ell (Joan 14: 1-4), sinó fixats en les coses i els desitjos d'aquest món.

Molts falsos professors criden l'atenció dels incauts assenyalant les seves necessitats diàries. Per què? Perquè les necessitats dels homes entelen el raonament i no els permeten

analitzar qüestions lògiques essencials. El discurs de falsos professors sempre apunta a les necessitats de la vida quotidiana per confondre els incauts, ja que els seus discursos són vanos.

Hi ha qui es rodejarà de professors segons els seus interessos i que recorrerà a les rondalles (2 Tim. 4: 4). Altres consideren que Crist és una font de beneficis i opten per aquells que volen enriquir-se (1 Tim. 6: 5-9).

Però també n'hi ha que tenen l'aparença de pietat, que és una religió més, perquè el seu missatge va dirigit a orfes i vídues, que lluiten per la causa dels pobres i necessiten béns materials, però neguen l'eficàcia de l'evangeli ., perquè contradiuen veritats essencials com la futura resurrecció dels morts i el retorn de Jesús (2 Tim 2:18 i 3: 5;)

“Per què, quina és la nostra esperança, o alegria, o corona de glòria? No esteu també davant del nostre Senyor Jesucrist a la seva vinguda? “ (1Th 2:19).